

ПОЛЯКИ НА УКРАЇНІ.

(Привітна телеграма польського військового з'їзду в Петрограді другому українському військовому з'їздові в Києві. — Проект українсько-польської торговельної палати. — З'їзд польських суспільних організацій на Україні в Києві. — Привітна промова Бартошевича. — Львівський вісхпольський професор про напрям польської політики. — Конфлікт з демократичною групою на з'їзді і сесія. — Проект організації постійного представництва поляків на Україні. — Затверджене проекту польських доміїв по містах і містечках України. — Dziennik Kijowski про українську справу. — Центр. Укр. Рада і Поляки на Україні).

Dziennik Kijowski з 20 вересня доносить: На вечірній засіданні другого українського військового з'їзду з дня 18 червня с. р. президія передала зібраним слідуючий текст привітної телеграми, пересланої польським військовим з'їздом в Петрограді:

“Загальний з'їзд делегатів військових поляків щиро й сердечно вітає в вашій особі братний український народ. Вірять, що кайдани, які угнітали ваш народ впали раз на все, а для вільної України відкривається шлях до розвою і слави.

В переконанні, що Українці і Поляки в тісній, братерській єдності будуть стояти на сторожі незаперечного права кожного народу до самоназначення, ми зі спокоем і радістю дивимося в будучину.

Хай живе відроджуюча ся Україна!”

З'їзд прийняв телеграму оплесками. Рішено вислати відповідь, яку зредагує і передасть до затвердження з'їздові президія.

Dziennik Kijowski з 19 червня доносить: В київським польським промислово-технічним клубі піднято думку основи польсько-української палати для організації будучих економічних взаємин України і Польщі. Можна сподіватися, що численні тутешні промисловці і торговельники попрятує проектувану акцію, яка для згаданого будучого економічного зближення України й Польщі може дати поважні висліді.

“Ръчь” з 5-го липня доносить із Києва: Тут відкрив ся з'їзд всіх польських суспільних організацій і політичних сторонників на Україні. Приїхало 434 делегатів, які разом репрезентують 170 організацій із губерній київської, волинської і подільської.

“Русское Слово” з 4 липня доносить із Києва: Предсідатель обласного виконавчого комітету польських організацій, Бартошевич, відкриваючи з'їзд взивав його до праці “для добра України”.

— Ми той край горячо любимо. Він повинен бути для нас нашою вітчизною а ми його віддамо синями.

Пристрастні дебати визвало питання про вибір предсідателя. Консервативні групи пропонують графа Здіслава Грохольського, демократичні — Станіслава Пфафіуса. В такім головному першому дівстві 232 голосів, другий — 197. Після відчитання привітів з'їзд поділив ся на комісії.

“Русское Слово” з 6-го липня доносить із Києва: В польським обласнім з'їзді виступив яркий розріз що до питання про загально-польську політику польських діячів в межах Росії. Демократична часть з'їзду доказувала, що стара екстериторіальна польська політика на Україні погубила Польщу. Тепер необхідно знайти дорогу до згоди. Тому польські діячі на Русі не можуть вести жадної загальної національної політики, вони мусять вповні підчинити ся волі народа і його правительству.

Більше консервативна часть з'їзду, з професором львівського університету Грабським на чолі доказувала, що тепер трудно ждати на вказівки від Польщі, відрізаної війною. Польські горожани, що знаходяться на Україні, не можуть вести політики, що обов'язувала би всіх поляків, але вони вважають себе в праві впливати на польську політику. Тому треба сотворити в Києві орган, який знаходився б по змозі в тісній злуці з корінною Польщею, самостійно рішав би про всі виступаючі на порядок дня загально національні питання.

Повстає горяча дискусія. Станіслав Езерський говорить, що йдучи до цілі злуки всіх польських земель з виходом до моря, не треба ждати на прикази з Варшави. Треба тут організувати ся, аби в слушний час прийти в поміч воскресній польській державності. Станіслав Стемповський заявляє, що не може бути по двійної польської політики. Політика народа повинна творити ся лише на рідній землі. Тому треба прийняти резолюцію демократичного блоку.

Справу піддаєть ся під голосоване. Більшість приймає слідуючу резолюцію Грабського: “З'їзд признає, що польський виконавчий комітет на Русі повинен в загально національних справах йти згідно з ясно висловленою волею більшости народа, і по змозі в тісній злуці з корінною Польщею.” Представники демократичного блоку, понад 100 людей, подають письменний протест проти цієї резолюції.

волюції, яка звільняє польську суспільність на Русі від “синіського послуку в національних справах польському правительству воскресної незалежності польської держави”. По відчитанню протесту представники лівниці виходять зі сали, а з ними йдуть також соціалісти. Переговори, щоб демократи вернули назад, не мали успіху. З'їзд радить далі без соціалістів.

“Утро Россіи” з 7 липня доносить із Києва: На польським обласнім з'їзді випрацьовано статут польської організації на Україні. Поляки, як рівноправні горожани, повинні на Україні користуватися повними горожанськими правами, як національна меншість; Поляки мають право робити ті або інші заходи для розвитку польського народу, для рішення польських справ на Україні і т. п. Засновується власне представництво під назвою “Польський Збір на Русі”; послідне стоїть на становищі дружнього співжиття з іншими народами на Україні.

Dziennik Piotrogradski z 6-го липня доносить із Києва: Польський з'їзд затвердив проект польських доміїв по містах і містечках України для підтримки політичної і економічного життя серед польського населення.

В Dziennik-u Kijowsk-im з 20 червня надрукована вступна стаття п. з. “Kwesta ukraińska”. Читаємо там:

“Ми тепер свідками спору між народом українським і російським, що має величезне історичне значення. Той спір приймає з дня на день що раз вразніший форму. Нашим читачам знамі домагаю Центральної Української Ради і зана відповідь Тимчасового Правительству, яке полагало всеї української справи відсувало до всеросійської конститунції і становить, яке супроти цієї відповіді заняла українська преса.

Видить ся нема жадного сумніву, що ні російська суспільність, ні його керівні органи майже ще до останньої хвилі не здавали собі справи зі сути українського руху і тому нова революційна Росія не зміла знайти позиції, щоби пособляла порозумінню між обома народами. Найшовши ся око в око з ростучим з дня на день українським рухом, вільна Росія, здобула ся принаймні як досі, лише на прихильні слова і пусті, ніщо не значучі загальники.

Петроградський “День” признає, що поза тим ми, прихильними словами о автономії України скриваєть ся неприхильне відношене до процесу відродження українського народу з боку російської суспільности. Революційна і демократична Росія ще не встигла висвободити ся від спадщини минувшини — традиційного, опертого на централізм відношене до українських домагань.

Зрештою: для багатьох Великоросів безпощадно гноблений царським правительством а тепер виступаючий з елементарною силою і ведений руслом залізної організації, український рух — видаєть ся на загаль чимось великим до зрозуміння і ненадійним фактом, що руйнує всі усталені поняття про “малоросійськія” губернії і про їх населення.

З поза обережних заяв російської преси про принцип автономії і федерації виразно виринає неспокій про економічну будучність відновленої Росії, за доступ до Чорного моря, за скарги Донецького басейну і т. п. Тій пресі важко погодити ся з думкою, що займаючі досі на українських землях домінуюче становище мова і культура російська — тепер мала би з них уступити.

Ну, а ще до того російська демократія, а головне місцеві елементи видять в українським домаганню небезпеку розбиття російських революційних сил, небезпеку для справи свободи, що може усталити ся і угрунтувати ся лише як результат спільних зусиль всіх народів Росії.

Такі настрої дуже поширені серед російської суспільности. Воно на загаль трудно бути пророком, а ще головню в російських справах, та майже на певно можна числити, що ширші домагаю Українців у всеросійській конститунції стринуть ся з одностороннім спротивом великоросійських елементів і верств — всякого рода Якобінів російської революції.

Тому не диво, що серед таких обставин український рух, стремління молодого народу до незалежного існування, починає собі шукати найближчих доріг, ведучих до неможливої цілі.

Коли ми полишимо без уваги виступи одиниць і цілих українських груп, крайних і нетерпимих, то цілість українського руху нас не дивує ні трохи.

Ми навіть в часі найчорнішої реакції, в часі триумфу централістичної ідеї, тоді як і народна українська пісня найшла ся на поліційнім індексі — ніколи ані на хвилину не сумнівали ся, що такий стан справи на українських землях вічно не потягне.

Позабавлені всякої політичної сили, зв'язані з кожного боку, ми, немовт же були німими свідками, як на тій землі панували історична брехня.

Ми знали, що колись приїде момент, в яким виступить на широку арену тепер нами обсервований факт спору двох великих народів. Ми добре знали тушній нарід, його історичну мінувшину і мито всього — вічно живі, не змирущі традиції цієї минувшини.

Ми хіба не припускали одного, що саме на-

шому поколінню доведеть ся бути свідком воскресення України на всю її довжину й ширину, тої позірної всім на віки похованої України... і перед лицем сього руху, сього відродження ми не стоїмо зжакнуті або неспівдучі. Навпаки, ми дуже добре здаємо собі справу зі всього, що складаєть ся на зміст і на цілі українського руху.

І якби воно не було — згідно з традиціями нашого народа (?!) — Ред. Р. Н.) — наше почуванне не може стати всупереч домаганям народа, з яким нас цілі віки стільки доброго й злого в судьбі лучило.

І ми хочемо вірити, що в українсько-російським спорі для добра спільної незалежности знайдеть ся вкінці шлях до взаємного порозуміння, яке диктує розум і тверезість політичної думки на щасте вільної України — відродженої Росії.

ДО ЧОГО ВЕДЕ НАСТУП.

“Наступ приведе нас до мира” — говорять “оборонці”, — ми заставимо Німеччину признати усливля мира на основі самоназначення народів”. Слухаєш і здвигаєш раменами. Ви хочете заставити Німеччину признати усливля мира, на котрі не згодять ся ні ваші союзники ні ваше тимчасове правительтво. Чи-ж ви сего не видите і щиро вірите в можливість відказання ся, хочби тільки Англії від панованя в Італії, не говорячи вже про відказане ся нашої і союзної імперіалістичної буржуазії від захватних бажань. Е-сли ви щиро вірите в ту можливість то в такому разі ви не політичні діячі, а наївні діти. Але се лише мимоходом. Важне се, що наші запалені оборонці Росії, так щиро віруючі в благородність своєї і союзної буржуазії не видять тих моментів, котрі ясно говорять, що наступ затягає війну.

Перехід до наступу, зовсім очевидно, перш всего зміняєть шовіністичну течію в Німеччині, що буде на руку німечком шовіністам і дасть спромугу “оборонцям вітчизни” і далше тягнути за собою німечку демократію брехливими фразами про оборону цілости Німеччини. Таке положення річий в Росії вони зможуть малювати — і не без підстави — як побіду буржуазії, в інтересах котрої правительтво Ніколая затіяло ту війну. Се поєняне буде по душі імперіалістам і стріне ся з живою піддержкою зі сторони правительтва і всьої буржуазії.

Таким способом знова ідея спільности пролетарських інтересів буде підмінена ідеєю на сильства.

Міжнародна солідарність революційної демократії знова буде пустим звуком, а її місце займе недовір і ворожнеча одних до других. Де-ж при таких усливлях говорити про приближене мира? Хто вам повірить в щирість ваших бажань заключити мир “без анексії і контрибуцій”?

Коли ваші виступи зміцняють силу внутрішніх ворогів і ослаблюють силу міжнародного руху пролетаріату і піддержують вповні політику капіталістів всіх країв.

Як не смішне се предложение, але скорше можна повірити в ваше бажане через погром привести край до нової революції, котра зможе закінчити ся або всесвітньою революцією або торжеством буржуазії і відбудованем монархії в Росії.

Наступ — домагане не революційної демократії, а контр-революційної буржуазії нашої і наших союзників Англії, Франції, Італії, Японії, Америки і жадними клятвами і запевненнями ми не переконуємо нас, що справа має ся протиную.

Погляньте як підсочила буржуазія при перших наступах! Притихла і боялива в перших місяцях революції, она тепер ели не сміло, то у всяким случаю нагло заявляє свої бажання. Крики — всі на фронт — крім нас, — і все для фронту — крім наших доходів — роздають ся все смілише і з більшою впер-

тістю. Почувши ґрунт під ногами, она переходить в наступ. Все для фронту — значить не що іншого, як бажане відвернути удар, занесений рускою революцією над її голову, на демократію і на Німеччину.

Ні, не мир несе нам наступ, але змінене шовінізму, скріплене захватних надій імперіалістів і піднів пролетарського руху у всіх воюючих краях. Тільки міжнародна революція може привести народ до найскоршого мира і до ньої ми приймаємо.

—

“Голос Соціал-Демократа.”

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

В другому Універсалі Української Центральної Ради нічого не сказано безпосередне про Військовий Генеральний Комітет. Сказано тільки, що від нього ні Українська Ц. Р. “матиме представників при кабінеті військового міністра, при генеральному штабі і верховному главнокомандуючому.” Також визначено і обов'язки цих представників, сказано, що вони “будуть брати участь в справах комплектування окремих частин виключно Українцями.”

Отже виходить, що значна частина військової справи на Ц. Р. все таки полягає, власне обов'язок мати при всіх відповідальніших органах своє представництво. Очевидно віддати цю галузь діяльності Ц. Р. повинен її орган, і таким органом природно є Генеральний Комітет. Таким чином Генеральний Комітет не буде окремою українською організацією, що окремо визначаєть ся і окремо зносить ся з загально-державним урядом, але

—

“Голос Соціал-Демократа.”

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ВІЙСЬКОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

—

ДВОНОГ

(З рос. пер.)

(Продовже)

РОЗДІЛ ОСН

ДВОНОГИИ ВЖИ

Коли прийшов час, дворожаєм з поля свій шпихлір чились, він почав думати про Він з'орав еще два поля, чого року він викорчував чрав землю.

Так кожного року він збільшує свою землю, і в кінці всю землю, котру він міг до свого дому, побудованого довкруги свого дому, він див-його овочевими деревами були потрібні. Пере-дись обведені загородами по-ним родом трави або рости-пав неможливо строго з ко-ло його рук або крав щоне-ти.

Він, очевидно, дійсно бу-хто не осямлював ся оказу-його стадо росло з кожним-та побачивши здалека його-будь з його сім'ї, втікали з у-Але в гушавині ліса, в не-коли они чули ся безпечним-давно минули дні, коли они-лями, своїми панями, споми-рію свого покореня і жили в-дучність.

— Він кидає каменем за-що збирають зернятка на й-жив ся воробець.

— Вчора она вигнала мен-зала віврка.

— Коли я хотів зловити я-лась в моє ліве крило, — рос-— Мене він зовсім прогн-ювок. — Він сказав, що вся-би я осямлював ся доторкнути-буде переслідувати мене і мо-краю світа.

— Завтра йому може при-ти, що всі луги його, — сказа-тоді будемо пасти ся.

— Чортополох, мак і дзвіно-до-плота. Фіалка сховалась в-кропива росла коло плота са-

— А хіба нам краще? — с-— Нас прогнали з нашої вітчи-неволени сидіти на плоті ібу-жгупа-трава розпростерлас-і ту ми сидимо з ласки. Кот-він може позбавити нас життя-

— Він пересадив кілька мо-— сказала фіалка.

— І кілька моїх! — крикну-се свобода?

— Чортополоше, вкопи йо-ликий дуб.

— Я се вже зробив, — від-а він побив мене палкою.

— Кропиво, попечи його! — Я вже се пробувала, і м-так як чортополохови.

А рослини в полю радісно-одна з другою.

— Ми, ми, ми тепер царо-тарні... ми пожиточні... А ви-потрібні!

— Послухайте, що говор-дрань, — крикнув чортополох-До розмови вмівшав ся дз-можемо нічого зробити. Але-рева, не впаде на нього і не-бійника і його насне?

— Впасті і роздвигати —сказав дуб. — Але хібаж у на-котрий би оборонив нас? Де-

— А я справді, де-ж лев? — Але лев не показував ся.

В саді під великою яблоне-в крузі своєї сім'ї. Він дивив-котрих колосалися рослини, д-обавішену прекрасними жовти-дні з його синів тільки що ве-локу і приніс дві великі риби.

— Як в лісі... Відізвав ся його г-ти на краю ліса, тримаючи на-

Третій син працював коло-го уліпшити. І всі прочі були-мента доглядали худобі і вико-

— Знаєш ти, нам повело с-гній до своєї жни. — Все рос-руках. А наші діти розвинут-ще далше... я не можу на-

— І нікої сили і могутости дос-

— Правда, — сказала она-